अथ पञ्चममन्त्रमाह। "देवी ऊर्ज्जाहुती दुघे सुदुघे। पयसेन्द्रमवर्द्धताम्। इषमूर्ज्जमन्यावाचीत्। सग्धिꣳ सपीतिमन्या। नवेन पूर्व्वं दयमाने। पुराणेन नवम्। अधातामूर्ज्जमूर्ज्जाहुती वसु वीर्य्याणि। यजमानाय शिक्षिते। वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज" [३] इति। ऊर्ज्जाहुतिशब्दवाच्ये पञ्चमानुयाजदेवते स्त्रीमूर्ती। ते च दुघे अपेक्षितस्य फलस्य दोहयित्र्यौ, सुदुघे सुष्ठु दोग्धुं शक्ये। तादृश्यौ उभे पयसा क्षीरविकारेण हविषा इन्द्रमर्द्धतां वर्द्धितवत्यौ। तयोरन्या काचित् इषमन्यमूर्ज्जं रसञ्च अवाचीत् प्रापितवती। इतरा तु सग्धिं सहभोजनं सपीतिं सहपानञ्च उभयोः प्रापितवती। ते च उभे नवेन इदानीं क्रियमाणेन हविषा पुरा कदाचिदनुष्ठितं हविः दयमाने रक्षयित्र्यौ, पुराणेन च हविषा नवं हविः पालयन्त्यौ हविर्द्दयेनात्यन्ततुष्टे इत्यर्थः। ते च ऊर्ज्जाहुती देव्यौ ऊर्ज्जं क्षीरादिरसमधातां सम्पादितवत्यौ। शेषं पूर्व्ववत्॥

अथ षष्ठमन्त्रमाह। "देवा दैव्या होतारा। देवमिन्द्रमवर्द्धताम्। हताघशꣳसावाभार्ष्टां वसु वार्य्याणि। यजमानाय शिक्षितौ। वसुवने वसुधेयस्य वीतां यज" इति। दैव्याहोतृशब्दवाच्यौ षष्ठानुयाजदेवस्य द्वौ देहौ। तथाविधौ देवौ इन्द्रं देवमवर्द्धतां वर्द्धितवन्तौ। कीदृशौ देवौ, हताघशंसौ अघम् अस्मद्विषयं द्रोहं शंसतीत्यघशंसः वैरी स च हतो याभ्यां तावघशंसौ तादृशौ देवौ यजमानार्थं वरणीयानि वसूनि आभार्ष्टाम् आहृतवन्तौ। शिक्षितौ कुशलौ॥